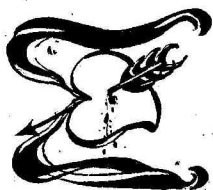




ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ



ΗΜΕΡΑ ἔδωσε ὁ ἥλιος τῆς εὐτυχίας μου καὶ τὸ ἀγνό-
μον αἶσθημα μόλις ἐφάνη-
κε διὰ τὰ μείνη μυστήρια
σκοτεινὰ.

Αἰσθάνομαι πολλὴ τὴ στιγμὴ ποῦ θὰ ζήσω μὲ
τὸν θετικισμὸν ξηρὸν πλέον· αἰσθάνομαι τὸ συ-
νοφρῶμα ζοφερώτερον καὶ αἰνιγματωδέστερο
καὶ τὴν ψυχὴ μου, ἐρημοποῦλι μέσα στὸν κό-
σμο τῶν ὀνείρων, ὄρφανὸ καὶ μονάχο.

Μέσα στὸν κόσμῳ καὶ ἔμῳς ἔξ' ἀπ' αὐτόν!...

Σήμερα ἔδωσε πίσω ἀπὸ τὸ πρασινόχλωμο
βουνὸ ὁ χρυσὸς δίσκος μὲ τὴν ἐσπερινὴ ἀνταύ-
γεια καὶ τὸ κοκκινόχρωμο φωτολιποθύμισμα.
Βλέπω μελαγχολικὰ τὸ σκότος καὶ κρατοῦμαι
ἀσυνείδητα στὸν κόσμον ξένος καὶ ἀπόκληρος
ἀπὸ τὴν ὀνειρευμένη μου ζωὴ. Στὰνδρῶν τὰ
χέρια, κυττάζω ἀπάνω, κάτω μὲ τὴν κατῆφεια
καὶ τὸ δάκρυ τῆς πικρίας.

Γελῶ κάπου-κάπου μὲ ἓνα χονδρὸν σαρκασμὸ
καὶ ἀνοίγω τ' αὐτιά μου γιὰ ν' ἀκούσω τὸν
ἦχο τῆς ἀρρώστειας μου.

Καὶ βλέπω τοὺς τάφους ἀνοιγμένους νὰ μὲ
κολοῦν. Βλέπω τὰ σύννεφα μαῦρα, καταχνια-
σμένα πικρὰ-πικρὰ νὰ μὲ θωροῦν.

Ζητῶ τὸ βιβλίον τῆς ἀγάπης καὶ τὸ ξεφυλλίζω
καὶ βλέπω τὰ γράμματα παράξενα καὶ τῆς βιο-
λείης· ὡς τώρα ἀνθηρὸς νὰ εἶναι μαρμαρμένης·
καὶ μοῦ φαίνεται πῶς μὲ κυττάζουν μὲ πόνο,
μὲ δειλίσ, μὲ οἰκτιρμό. Τὰ φύλλα του ἀναδί-
δουν βαρὺ τὸ μῦθον τοῦ λιβαριοῦ καὶ ναρκωτικὴ
τὴν σμύρνα. Στάθηκα λίγο 'μπρὸς του· κύπτω
τὸ κεφάλι μου, τὸ χῶνω μέσα στὰ φύλλα καὶ
ἀνοίγω τὴν ἀναπνοή μου γιὰ νὰ ναρκωθῶ.

"Εἶπα ἔλο τὸ δηλητήριο τῆς μαύρης ἰδέας

κι' ἀνέπνευσα ἔλο τὸ λιβάνι καὶ κοιμήθηκα πά-
νω του τὸν ὕπνῳ τὸν βαρὺν· τεῦ πόνον καὶ τῆς
δυστυχίας. Εἶδα τὸ θλιβερὸ ὄνειρον ἄλλη μιὰ
φορὰ καὶ τὰ γράμματα τοῦ βιβλίου νὰ μοιρολο-
γοῦν τὴν τύχη μου.

"Εκλαψα, ἐκλαψα δάκρυα... ἔβρεξα τὸ ὄχρὸ
μου πρόσωπο καὶ στενάξα τὸ στεναγμὸ τ' ἀπελ-
πισμένον.

Αἰωνία θλίψις.

"Ἡ ψυχὴ μου πέρασε πλέον τὸν οὐδὸ καὶ εἰ-
σέρχεται στὸ ὑπόστεγο τῆς ἀληθινῆς δυστυχίας.

"Ἐπρεπε νὰ κλαίῃ ὅλη τῆς τῆ ζωὴ ντυμένη
στὰ μαῦρα καὶ φθισικῇ. Ἄκουσα μιὰ φορὰ νὰ
μοῦ λέγῃ κρυφὰ σ' αὐτὶ σὰν μακρυνὸν ψίθυ-
ρο: Ὅτ' κλάρω σὲ λίγο δάκρυα ποῦ ἔσος χρό-
νος περνᾷ τόσῳ θὰ γίνωνται πικρότερα.

Καὶ ἡ αἰσιοδοξία μου ὑπερμευιδίασε. "Ἦσαν
λόγια παράξενα!...

Σήμερα βλέπω νὰ ἱερούρηγῃ μὲ πεσοπισμὸ
παράξενον γιὰ μένα, μελανοφορεμένη Ἰέρεια
κάτω ἀπὸ τὸ εἰκόνημα τῆς Θεᾶς καὶ νὰ κλαίῃ
τὸ δάκρυ τῆς ἀγάπης ποῦ ἔσβυσεν ἔπως ἀναψε.

Σήμερα ἔδυσεν ἡ ἀγάπη μου μπρὸς τὸ εἶδω-
λόν τῆς καὶ τὸ σάβανο μὲ σχισμένη καρδιά τῆς
τὸ ἔρραψε ἡ θεὰ μου... Τῆς ἔρραψε τὸν μαῦρον
πέπλο καὶ τὴν ἔθαψε παντοτεινά.

"Ὁ τάφος ἀνοίγεται φαρδύς, ὑγρὸς ἀκόμη
γιὰ νὰ τὴν δεχθῇ, ἀφοῦ εἶναι πεπρωμένο τῆς.

"Ἐνα μ' ἀνακουφίζει, ποῦ ὁ νεκροθάπτης δὲν
γελᾷ ἀναίσθητα, μόνον κλαίει καὶ στενάζει.

"Ὁ κόσμος ἔχει πολλὰ ψέμματα· αὐτὸ εἶναι
ἀλήθεια.

"Ἡ ἀγάπη μου καὶ κάτω ἀπὸ τὴ γῆ ζῇ.

ΙΑΣΩΝ ΣΕΛΗΝΑΣ

